

monarquia absoluta, en contra dels primers assaigs de govern autònom de les nacionalitats subjectes a la corona. És veritat que per als pobles, aquests sobirans feudals eren tan opressors com els reis, però foren un primer pas vers la descentralització de govern, única forma que pot portar el benestar dels diferents pobles que formen una nacionalitat, i que tenen tant dret com aquesta al títol de nació. Col·locats els bisbes i el clergat, entre la monarquia que finava i el feudalisme que anava augmentant, varen passar-se al costat d'aquella, sostenint-la amb totes les seves forces. Aquesta predilecció del clergat català per la monarquia francesa, és el que va fer creure que *Guifred* i els seus successors no eren independents.

Guifred el Pilós, proclamat l'any 873, va reunir sota el seu govern en aquesta data els comtats de Barcelona i Urgell, mentre el comtat d'Ampúries s'unia amb el de Rosselló, sota el Govern de *Sunyer I* afavorit per *Carles el Calb* amb concessions de béns territorials.

Entretant, *Carles el Calb*, reivindicava l'Imperi franc, que estava vacant, i a Roma van coronar-lo emperador l'any 875. Dos anys després esdevenia també rei d'Itàlia, i es posava al costat del papa, pagant-li així l'haver-lo fet emperador. Durant aquesta expedició va morir.

En aquells temps, els comtes eren nomenats per elecció popular, sempre amb el beneplàcit reial, o per aquest en premi dels seus actes guerrers. Solament algun que altre era succeït, a la seva mort, pels seus hereus. Les propietats i patrimoni comtal eren consideres com un benefici. És sols a partir de la *capitular de Qiersy*, acte en el qual *Carles el Calb* determinava les regles a que durant la seva absència hauria de subjectar-se el seu fill, que comencen a ésser considerats hereditaris els títols nobiliaris.

Barcelona-Ausona, junt amb els comtats de Girona, Empúries, Urgell i Cerdanya, i durant uns anys la Septimania, constituïen la

Marca Hispànica, o *Marquesat de Gocia*, una de les regions fronteres, o *Marques*, que constituïen la defensa de l'Imperi franc, i estava sota l'autoritat d'un *marquès* nomenat pel monarca, entre els comtes que composaven la *marca*, *Guifred el Pilós* va succeir a *Salamó* en el marquesat de Gocia.

Guifred, que posseïa ja els comtats de Barcelona i Urgell, heretà més endavant, l'any 895, del seu germà Miró el de Cerdanya, i va succeir al comte Dela en el de Girona pel mateix temps.

Tot el sud d'Europa estava en poder dels àrabs, i sembla que Omar-ben-Hassau, rebel contra el rei àrab de Còrdoba, va reunir alguns soldats i unit amb els cristians de Navarra va entrar al nostre país al front de gran exèrcit obtenint del Kaid de Lleida que li fes entrega de la ciutat. Fingint-se amic del rei de Còrdoba va fer-se enviar un gran exèrcit, i faltant a l'amistat promesa, va derrotar-lo completament. El rei de Còrdoba, llavors, va enviar-li el seu fill qui va derrotar a Omar, apoderant-se de Lleida, Fraga i altres poblacions sublevades. Omar va desaparèixer fins al 875 en que s'apoderà de diverses fortaleses dels volts del Segre, on es manté diversos anys morint en la batalla d'Aybar.

Guifred deuria segurament aprofitar-se d'aquestes favorables circumstàncies, per reconquerir tot el Montserrat, Ausona i part del Camp de Tarragona.

Va fundar els monestirs de Ripoll i de Sant Joan de les Abadesses, que tant soroll varen fer segles després pel seu comportament escandalós, motivant que el papa Aldobrandini, (Clement VIII) dissolgués tota l'ordre.

En el pròxim número continuarem la història de la nostra Pàtria, que avui acabem amb *Guifred el Pilós*, mort l'any 898 a Barcelona. A aquest comte es refereix la llegenda de la formació de l'escut de Catalunya per *Carles el Calb* amb els dits mullats amb sang de Guifred.

FES-HO TOT EN CATALA

TIP. BENAGES.-TRAFALGAR, 57.-TEL. 19057